

Legends,

Ho vam aconseguir. Vint i un guerrers del Junior FC Legends vam anar al camp de futbol més bonic del món, ens vam enfrontar a una horda de vikings per primer cop de la mateixa quinta que els seus rivals i els vam demostrar que en tota una carrera esportiva si d'alguna cosa hem après es de jugar a futbol. Per primer cop les graderies, ara del Henningsvaer Arena, van estar plenes d'aficionats que van esperonar a l'equip local fins que van haver de rendir-se davant l'espectacle d'un equip de llegendes que els havia anat a visitar provinent del racó més preuat del Mediterrani enllà. Ells volien veure la força dels vikings, i en canvi es van haver d'agenollar davant la creativitat i el savoir faire del que al seu dia va ser el Millor Equip de Veterans del Món. Al final, en una rotllana improvisada on els acords d'"Un dia de Partit" amb lletra del nostre estimat Alcatraz van sonar allí a l'Atlàntic Nord, els flashos de la nombrosa assistència ens aclapararien i es rendirien a la gran actuació que uns veterans esportistes els vam voler dedicar. Un 1 a 4 que hauria estat més llarg si el refery de torn no hagués escombrat cap a casa i s'hagués menjat deu minutets de glòria d'un equip que mai més es repetirà.

Tot començaria a la terminal 2 de l'aeroport de Barcelona. Un migdia de dimecres festiu anàvem apareixent amb les nostres bosses al coll i maletes farcides de roba d'hivern per facturar mentre a l'aire es respirava l'esperit del que va a fer alguna cosa transcendental i sabent que serà el darrer cop que ho viurà. La costum d'agafar avions li ha arribat fins i tot al Toni, que amb un orfidalet en va tenir prou per anar més calmat que l'executivitat del cònsol de Noruega a Barcelona... Un vol inicial de tres horetes llargues ens faria aterrar a Oslo on semblava que no haguéssim sortit de Catalunya: 16 graus, tot pelat i si em diuen que hem aterrat a Manresa us ho compro... (pels quatre boscos que vam veure al aterrar... que si no, Murcia!). Primera escala de les moltes que faríem, aprovisionament del grup abans d'enfilar-nos cap el paral·lel 89 i novament a embarcar que l'avió de Narvik no espera a ningú. I el canvi el vam notar allí. A mida que pujàvem de latitud la neu va començar a aparèixer i la sensació de que estàvem anant a territori desconegut va començar a envair-nos. Alguns ja van fer fotos irrepetibles des de l'avió d'aquelles vistes d'un vespre noruec, mentre altres començàvem a sentir les pessigolles a la panxa que precedeixen els grans moments. Aterrada a Narvik-Evenes amb uns 7 graus més que suportables, i primer contratemps que solucionaria el nostre advocat particular: les maletes del Rafa i el Cabrinini no apareixerien... Entre l'anglès cerclepolarenc de la valkiria de reclamacions i la manca d'us del mateix idioma dels nostres estimats integrants de la banda esquerra, vam agrair molt que el Joan fes de Roca Associats i els deixés el problema encarrilat... Dies més tard, quan recuperarien les maletes a Svolvær ens en fèiem creus de qui pot perdre una espècie d'arlequí amb rodes com el que s'ha comprat el Pulmones per anar pel món, però havent conegut a alguns dels noruecs més nostrats de Barcelona, a dia d'avui ja no m'estranya res de res...

No s'havia acabat el periple del primer dia. Un autocar molt semblant al que ens havia acostat a Bilbao ens mouria durant dues hores i mitja addicionals travessant uns paisatges ara si d'ensomni i de confirmació que allí era on volíem arribar. Només començar el recorregut ja tindríem els primers regals: la penya Lluís, Maskefa, Jorge, Sammer (no se si

me'n deixo algun) ens havia aconseguit unes gorres polars amb el nostre escut que farien trempar al legend mes aguerrit. Moltes fotos del capvespre, llacs, entrades de mar, ponts, túnels, i aquella llum que aguantaria fins passades les onze de la nit quan ja estaríem arribats a l'hotel mes pocapena que a mi m'han col·locat durant els anys i anys que fa que viatjo. Perquè això sí, si alguna cosa ens ha tocat els collons en aquest viatge ha estat el puto hotel amb unes habitacions de la mida de l'armari vestidor de la filla del Miki, una dutxa integrada a la zona de cagar, i uns llits que per encabir-hi al Jan Colomer o al Toni Oromi vam haver de resar a la verge de Svolvaer i part dels sants de Kavelbag. La puta mare que va parir als nòrdics dels collons! Com pensen que ha de dormir un conciutadà seu de dos metres i esquena d'aixecar troncs com a afició? No era un hotel brut, però justejava mes que la libido de la Sivate (pregunteu als veterans els que no la vau conèixer...). Tot i així us he d'agraciar que excepte algun monòleg caprienc de l'Esnaola la majoria del grup es va abstenir de cagar-se en l'agència de viatges, encara que hauríeu tingut tota la raó del món en fer-ho. Ja ho faig jo per vosaltres: a mi no m'hi tornen a trobar reservant un hotel sense que m'especifiquin clarament les mides del llit a dormir.

Abans de començar el reguitzell de noruegades que us havíem preparat des del grup organitzador tocava agenciar-se transport continuat pels tres dies del viatge en terres lofotenques i per això l'Aaron, l'Spàssic i jo mateix aniríem a l'aeròdrom de Svolvaer a recollir tres flamants furgonetes mentre els germans Serna preparaven l'avituellament del dia assaltant supermercats. Aquella instal·lació no es precisament un JFK del nord d'Europa. Un barracó d'obres al mig del parking feia les funcions de Rental Car Office, i el manager de la contrada apareixeria dos minuts abans de la nostra cita amb un aire de pensar menys que un funcionari a la hora del bocata, però amb informació privilegiada del que ens esperava dissabte al camp. El tio es veu que juga als veterans del Kavelbag i ens va avançar que, per jove (uns quaranta i pocs), ell no jugaria la final de la Champions, i que els nostres rivals serien d'entre cinquanta i molts i seixanta o setanta i pocs! Hòstia puta consagrada! Per primer cop a la nostra història ens enfrontaríem a un equip de la nostra edat!! No ens ho podíem creure!

De cara a tot el grup el mati de dijous seria una primera toma de contacte del que ens esperava a terres vikingues. El bo de l'Spàssic no volia que un dia perdut de viatge sense activitat física ens limités les possibilitats de victòria a la gran final de dissabte, així que ens havia organitzat una pujada en vertical a un puto turonet que hi havia darrera l'hotel, on si ens descuidem acabem amb dos o tres companyes a urgències de cardiologia, i uns altres mes visitant al traumatòleg... Allò pujava mes que la cigala d'en Maskefa quan infla a la nina aquella que s'emporta de viatge. Primer unes escales com si pugéssim al "cristu benditu" del Corcovado... després camí de muntanya amb neu inclosa que presagiava baixada amb accident inclòs. Me'n faig creus que ningú es fes mal en aquella matinal enganyosa, però un cop mes el bon ambient i les ganes de passar-ho be van dominar sobre les ganes d'engegar-ho tot a pastar i aconseguiríem fer el descens amb unes bones fotos de les vistes i poc mes que algunes tiretes el dia següent dels que només fan servir els quàdriceps per asseure-s al sofà de casa i veure al Barça... El monstre físic d'en Marinni, que havia anat a córrer abans de la ascensió, ens va deixar a tots en ridícul pujant i baixant com si ho fes d'un autocar, mentre a d'altres se'ns veia mes acabats que la

paciència de la dona del Sammer quan el nostre estimat pèl-roig no li fa el que necessita...

Per tal de recuperar forces i perquè havíem de fer un pícnic improvisat amb les provisions dels germans Serna vam aprofitar una zona habilitada pels perroflautes dels noruecs poc inclinats a restaurants de tres estrelles i ens faríem aquell primer menjar començant una activitat d'exercici espiritual que ens havia organitzat el Jorge al seu temps lliure amb la família. Un joc de rols, endevinalles i coneixement de l'equip i del món del futbol ens deixaria ben clar que ni cristo se'n recorda de la forma de la Ponderosa, que el Lee Marvin de jove era més lleig que el Manchon de vell, que de música, cançons i cantants en sabem el mateix que de física nuclear avançada, que els jugadors de tota la vida de futbol quan els records trenta anys més tard te la sua la pinta que feien, i finalment que els papes i les mames del millor equip de veterans del món no es el que més ens interessa dels millors amics que mai hem tingut... Pot ser no va anar exactament així. Alguns supramotivats van endevinar coses que si me les torneu a preguntar hores d'ara i sense les pistes d'en Jorge no us les endevino ni drogat amb burundanga de la fina... però he de reconèixer que ens ho vam passar de puta mare durant una horeta llarga i que ara sé que els pares de l'Spàssic no es diuen com els meus...i no em demaneu més exercici de memòria... Acabada l'activitat cervell-exprimidora uns quants vam anar a donar la benvinguda a la maleta multicolor d'en Pulmones i a la menys reconeixible del Cabrinni preparant-nos per la sorpresa de la tarda.

La tercera activitat del dia tocava més l'entorn on ens trobàvem. El nostre estimat central destraler ens havia llogat unes planejadores de narco redimit que s'ha passat al turisme on ens entaforaríem deu per barca vestits com els escombriaires de Sabadell i començaríem una ruta entre illes cagant hòsties com si ens perseguís la benemèrita d'Algeciras però amb un resultat ben diferent. Els paisatges que veuríem no crec que els tornem a veure. Les illes on gavines i àligues competien per menjar-se el peix que els nostres mariners els tiraven generosament ens tindrien ben distrets, mentre fèiem fotos, vídeos i exclamacions cada cop que una nova visió superava a l'anterior. Molt bona estona on aprendríem de les activitats de la fauna autòctona, on ens explicarien el perquè del color vermell de les cases noruegues (la sang de les balenes barrejada amb el seu oli era el que fa uns segles podien fer servir per pintar!), on entendríem de què vivien els habitants d'aquelles contrades, i finalment una esprintadeta amb caracoleigs sobre l'estela de la planejadora precedent ens deixaria al port de Svolvær més satisfets que l'estómac d'en Laporta quan s'acaba d'agenciar un entrecot al pebre regat per un bon vi, patates fregides i brownie de postres inclosos...

Com que havíem dinat poc i lleuger i l'aire de mar ens havia fet entrar gana tothom agrairia la reserva que teníem feta a una pizzeria de la zona, propietat d'un tal Fellini. Els cambrers de la mateixa tenien de noruecs el que jo tinc de vietnamita, però tot i que ens havien dit que al ser tant tard només demanéssim pizzes, ens van acceptar treure-n's unes amanides, ho regaríem amb cervesa, i finalment la mida balenenca de les racions ens deixaria més que satisfets, fent que fins i tot el Miki s'arrenqués en un brindis improvisat i al final jo aportés la visió irònicorrecollonenca dels plans que ens esperaven

els següents dies. I què us imagineu que ens passava a alguns pel cap? Doncs que teníem Henningsvaer a mitja horeta de cotxe i no havíem vist l'escenari de la Champions! Què fa un equip seriós abans d'una final? Tocar gespa! Vam omplir una furgoneta d'entusiasmats companyes i vam fer aquell curt trajecte per primer cop amb les emocions a flor de pell. Aquella primera arribada a Henningsvaer la recordaré el poc que em queda de vida amb molta il·lusió. Ho havíem fet! Havíem arribat al camp de futbol més bonic del món! I hi havíem arribat amb l'equip de les nostres vides! No es podia demanar més... Be, dissabte quan l'àrbitre treballés el xiulet final veuríem que si es podia! No m'estendré descrivint el que vam veure. Tots sabem ara el perquè vam anar tant lluny. Dijous, dos de maig del 2024, amb la llum eterna de quarts d'onze de la nit del cercle polar vam reafirmar el perquè de la nostra aposta. No ens havíem equivocat.

La segona nit que dorms a un llit de merda i tens un company que ronca de manera intermitent, de nit i sense avisar, es menys engrescadora que la primera, però tot sigui per l'amistat... Ara puc apreciar les llargues nits d'hotel als Estats Units mes sol que un mussol mentre un llit King Size i un silenci aclaparador em feien oblidar que tenia jet lag... El cas es que divendres dia 3 amb son o sense ella teníem activitat matinerà. Ens trobaríem a quarts de deu al port de Svolvær aquest cop per aprendre que remar sobre un kayak descobrint que aquesta no es la feina més feixuga... Als pobres que ens va tocar ser a la part del darrera de la estilitzada embarcació ens instruïrien en el funcionament d'un puto timó escardalenc amb dos pedals mal posats que ens van fer anar a algunes de les barquetes més de gairell que el Robertinho despès d'un tercer gin tònic. Quina puta manera de fer el ridícul mariner un cop salvada la situació de mirar d'encabir tios com l'Orombauer o el Jan Gaal a una embarcació pensada per pilots estilitzats amb fibra per tot el cos! Allí no avançava recte ni el pobre monitor! I alguns volien fer carreretes al final de la trobada... Però si la feina era encertar a on anar! El Miki i el Paco, ciutadans europeus mes acostumats a portar servei als seus viatges que a remar a contracorrent, no encertaven en haver de treballar tant, i fins i tot es van quedar enganxats a uns cables d'uns palafits que vorejàvem, mentre que els mes motivats com el Charlie o l'Spàssic gravaven amb la Go Pro tot allò que amb el mòbil no tenies collons de gravar. Vinga buscar illes desertes, amb un ventet que et gelava l'engonal, vinga admirar les gavines i l'entorn del port però els mes assenyats vam tornar per una dreuera cap a port que una cosa es fer de Jacques Cousteau i l'altra pagar per passar fred i fer la feina de remer d'una galera...

Acte seguit carregàrem de bocates les furgonetes per recórrer les illes en una missió que esdevindria impossible: la recerca d'una platja perduda al sud de les Lofoten on segons l'Aaron podríem trobar-nos hi des de valkiries per desvirgar fins a balenes i ocellots de tots els nivells. A mig camí però, vam haver de fer una parada per organitzar el pícnic del dia, i ho faríem a una platjeta molt cuca que estava dominada per una ermita i un petit cementiri al que hi arribaríem en mig d'una fina cortina de pluja. Alguns es dedicarien a observar les meravelles de las tombes a ran de terra, les falques pel vent que la ermita tenia només a un costat, i altres com el Miki, amb gana i poques contemplacions estètic naturalistes van organitzar una haima improvisada amb els tres portons dels maleters de les furgonetes oberts i una bona dosi de bon humor i companyonia. El Charlie feia proves del seu dron de cara al partit de dissabte, i el millor de tot es que d'un àpat a 6 graus i plovent en vam treure un exercici de team building on fins i tot els mes aristocràtics van

poder gaudir de pispar-li fuet i vi de bota a la penya “espanyolet en Noruega” que tenim al grup. Perquè desenganyem-nos, lo del Fernando Esteso i el Pajares a “Calientes suecas en Ibiza” al costat d’alguns del nostre equip son meres elucubracions. En hi ha que si no tenen vi del Priorat i xoriço del Mercadona no van a cap indret...

Lo de buscar la platja deserta va acabar en un llarg periple per les Lofoten Sud, amb mes kilòmetres a les esquenes que quan vas a la final de Copa amb l’autocar del Barça, i amb una conclusió dels que anaven a rebre una suposada sorpresa: no la van rebre i no sabien quin collons de sorpresa estaven esperant (òbviament, perquè era sorpresa). Total, que un cop confirmat que estàvem a l’altra cantó d’un muntanyot, no teníem un Leopard alemany per sortejar-la i que aquella platja se’ns resistia, vam enfilar cap el sopar preparat tres illes mes amunt amb la petició oficial (al menys a la meva furgo) que els diguéssim què anàvem a fer. Perquè ja es trist quedar-te sense fer una cosa, i a sobre no saber quina era la cosa en qüestió... Fiques d’un altre paner seria la vetllada dels cavalls i la sauna. L’Spàssic (sempre l’Spàssic!) ens havia buscat un llogaret paradisiac davant del mar on a sobre d’una quadra hi tenen un restaurant de puta mare. El nostre motivat companyé estava empenyat en fer una sauna davant del mar, i ho va aconseguir! Es mes, aquella bota enorme amb vidre cara al mar per tenir vistes on es van ficar alguns permetia combinar la calor d’un foc encès i els vapors d’una sauna torrada amb la despitada de companys com el Maskefa, els crits de fred d’un Robertinho (aquí el brasiler va veure la diferència entre l’Atlàntic Sud i l’Atlàntic Nord) o d’un Aaron molt motivat, o la persistència del nostre estimat viking Qgatenc quan van provar les aigües “termals” d’una primavera noruega on el mar encara es a 4 graus i els teus collonets no entenen el que els passa. El sopar posterior va ser en un marc incomparable, i d’una jeta al mateix nivell: ens van cobrar mes de 40€ per un plat de sopa on havies de pescar un trosset de bacallà, amb la possible circumstància que només hi trobessis patates... (oi Lluís?). Vaja, que el marc valia la pena però la caterva de grecs malparits que el regenten son per llençar-los al mar sense haver passat per la sauna... Alimenten millor als cavalls que als clients. Jo els fotia menjar garrofes una setmana.

I vindria el gran moment. Dissabte, 4 de maig del 2024. Una gran part de les llegendes del Junior afrontariem el nostre darrer partit. Si mes no, la nostra darrera Champions. La recepció de l’hotel esdevingué una improvisada sala de reunions decorada especialment per la ocasió. No faltarien bufandes del Junior, bandera del club i del nostre país... i el millor organitzador d’equip que mai hem conegut (perquè no n’hem conegut cap altre), en Miquel Angel Ranera San, posant concepte a una jornada que seria històrica. Impossible repetir tantes emocions i tants missatges assenyats que en mitja horeta ens donaria el Miki. Allí va ser el primer cop que es va emocionar quan ens deia que seria el nostre darrer partit. Uns quants havíem de tragar saliva per no seguir-lo en aquelles circumstàncies. Acabaria la xerrada amb un acte oficial addicional que deixava clar què vol dir ser una llegenda: els components de la “banda” que tenim al nostre equip havien aconseguit pujar a Spotify el nostre himne recent gravat als estudis de la part baixa del Carmel, i el vam escoltar-cantar per primer cop quan érem a punt de pujar a les furgonetes i anar a matxacar vikings. Riu-te’n tu dels massais al Serenguetti quan han d’anar a caçar lleons. Nosaltres si que sabem com motivar a la tropa. I cap al Henningsvaer Arena que hi faltava gent...!

Be, pot ser m'he equivocat amb l'apreciació. El que no faltava a Henningsvaer era gent. Aquell dissabte la premsa local havia anunciat la nostra arribada i la major part del poble, mes els familiars dels Old Kavelbag Boys, sumats a espontanis que visitaven la zona i es van quedar a veure l'espectacle eren tots a la esplanada. Ens van donar un vestidor la mar de cuco. Tant cuco que alguns es canviarien a la cuina (era com una bungalow d'estiu per pescadors que van a pelar-se-la quan s'avorreixen a l'hivern), altres al lavabo, i altres al segon torn perquè tots junts només hi cabíem drets... Però el caliu allí a dins va ser el que es podia esperar d'un comiat tant treballat. L'himne de la Champions ens acompanyaria per darrer cop i tots abraçats en aquell petit antre ens comprometríem a sortir i mossegar la gespa de l'estadi mes bonic del planeta, fossin qui fossin els contraris. Escalfament de nivell professional, tal com ens te acostumats en Marinni, molta emoció continguda, i el matx començaria amb una alineació sorpresa, no per la majoria dels guerrers que sortíem al terreny de joc, si no pel risc que el Miki va voler córrer posant a l'Orombauer de central fent de parella de ball amb l'Spassic. Si alguna vegada se li ha girat feina de veritat al nostre estimadíssim trenca turmells va ser en el partit de comiat de la seva parella de ball. Allò pel Marc Velasco no era un Last Dance. Era una Tocado de Collons Dance! Protegint a l'Esnaola als laterals el Maskefa estaria imponent, mentre jo fotia el que podia; al mig del camp l'Aaron, el Jorge, en Permanyer i el Gurú aguantarien als dos germans ex professionals que portaven el joc del Kavelbag, mentre al davant en Robertinho faria anar de corcoll a tota la defensa vikingniana i en Joan ell tot sol aniria de corcoll... Grans minuts de toc i de futbol guardiolenc per començar l'encontre que cansarien als nostres rivals, però amb alguna internada en contraatac dels nòrdics que seria tallada magistralment per un Spàssic guanyant-se l'MVP des que va començar el partit.

La rotllana de canvis no es faria esperar als vint minuts de l'inici. Entraria en Paco, després en Marinni (el risc d'en Toni havia de ser mesurat....!), el Sammer ocuparia posicions, i la mes profitosa de les incorporacions seria la d'en Pulmones: no només sortiria embotit en la samarreta dels Legends a sobre d'un polar dels que fa servir per anar dissabte al Bon Preu i Esclat, va aconseguir no trencar-se (ja venia trencat de casa), va obrir mes espais dels ens que podries trobar a la figa de la Mar Flores, i en una jugada de nivell quatre sobre cinc ens va aconseguir la primera diana fent-nos plorar d'emoció als que estàvem a la banqueta inexistent d'aquell camp de compte de fades. Amb el 0 a 1 arribaríem al descans. La típica escena de tothom posant suposats remeis, emoció continguda perquè vèiem que el partit es podia guanyar, i la segona començaria amb noves rotacions fetes per un Miki que dissabte va estar excels. Als pocs minuts de la represa un centre mil·limetrat s'estamparia en aquell cap de guerriller sense fronteres (ni mides racionals) que te el nostre estimat Spassic i ens donaria un golàs que començava a posar sobre la taula qui en sabia de futbol i qui no tant en aquell marc incomparable. Però els vikings no havien vingut a passejar. En una jugada de males entregues entre l'Esna, el Paco i el Sammer el 8 d'ells aconseguix robar-la i ens clava el 1 a 2 que posaria els nervis a flor de pell.

Qui diu que el futbol mediterrani no te part física? Qui diu que un equip de Sant Cugat no sap posar els collons al camp? Lluny d'arronsar-nos ni de tirar la tovallola el Junior FC

Legends vam treure forces d'on quasi no en queden perquè fa cinquanta anys que les gastem i vam seguir lluitant com lleons afamats per portar cap a casa l'orelluda tant preuada. El tercer gol va ser dels que surten a totes les televisions els diumenges a la nit. En Marinini es va marcar un llançament de falta inigualable que entrà per l'escaire d'un porter molt veterà però alhora amb molt d'ofici... i semblava que encarrilàvem la final. Així va ser. Els nostres amics Old Boys eren mes Old que Boys i van anar baixant el pistó, de tal manera que en una escapada d'un tio mes lent que el cònsol de Noruega a Barcelona, l'amic Joan Roca, es planta davant el porter, me li fot una vaselina que encara ara està pensant com li va sortir i amb una certa passivitat de la resta de la defensa es marca el 1 a 4 que acabaria donant-t nos la victòria final. El Joan havia de ser qui marquès el darrer gol dels Legends. La vida no creu en les casualitats... Minuts finals per acabar d'arrodonir el viatge on el Cabrinini i el Ricard van poder saltar al terreny de joc sense patir masses agonies (be, en Charlie pateix perquè es veia fent-se un autopassada i arribant tot sol davant de porta.... es que no ha après encara que de legend es somnia molt i es concreta poc...) i una xiulada del refery avançada ens retallaria el que podria haver estat una golejada d'escàndol deixant un resultat mes que digne per ser el nostre darrer moment en un futbol d'alta competició (alta pel paral·lel on ens trobàvem...).

Abraçades, rotllana al mig del camp que va ser filmada per nombrosos aficionats que al·lucinaven amb tots nosaltres, i ens quedava un acte molt important a fer en aquell indret ara ja mític pel Junior Legends FC. Un cop mes l'incomparable Spàssic havia pensat en tot i va voler immortalitzar la fita amb un acte molt simbòlic. Vam anar a un turonet a just al corner Oest d'aquell camp irrepetible i vam plantar un arbret originari de la zona amb missatges de tots nosaltres inclosos que deixen un record per sempre a Noruega d'un equip de vells amics que mai podrà ser oblidat a les terres de Viki i d'Amundsen. En Ricard va posar-nos una musiqueta de fons que per poc tanquem l'acte fent plorar al jardiner... però la veritat es que ara quan hi penses el que vam deixar allí te molt de sentit i algun dia els nostres nets podran acostar-s'hi i veure del que érem capaços els seus avis. Com no podia ser d'un altra manera ens esperava un dinar amb l'equip rival. Ells havien escollit el lloc, i un cop mes vam veure que la estètica dels noruecs es infinitament millor que la seva capacitat de jugar al futbol. Un local tipus hotel amb bungalows i club privat ens farien passar un dels dinars amb equip contrari amb mes caliu dels que hem viscut. Parlaments amb borratxera inclosa, regals literaris pels dos cantons, i una interpretació magistral novament del nostre himne tancarien aquell dia tant especial on uns quants ens acomiadàvem de sentir-nos jugadors de futbol i altres descobrien que a l'altra punta d'Europa hi ha bona gent, bons esportistes i persones inigualables.

Què us pensàveu que faríem al acabar aquell dinar? Tornar cap a l'hotel? Ni parlar-ne! A on vam tornar va ser a Henningsvaer!, ara ja lloc de peregrinació per a qui es consideri part del Futbol del Junior. Uns perquè volíem aprofitar la tenda de souvenirs on havíem vist verdaderes joies. Altres com l'Aaron per recordar un cafè molt especial... i sabeu en quin idioma ens vam prendre els cafès o vam pagar els regalets? Doncs en català. L'idioma mes bonic del mon va ressonar aquella tarda del 4 de maig a l'indret mes apreciat pels que estimen el futbol. Un pobre mallorquí que deuria estar sol fent marranades a casa ens va obrir la tenda de la seva dona mentre ella era de vacances a ses Illes, i un tio d'Olesa de Montserrat era qui posava els cigalons al cafè de disseny que va visitar l'altra part de

l'equip. En fi, que a un poblet de pescadors de bacallà del Far Nord europeu molt difícil de trobar si no ets un expert en google maps s'hi parla català, i per unes hores del 4 de maig del 2024 l'idioma predominant va ser el nostre. Amb dos collons!

Ens quedava un únic àpat a les Lofoten que el remataríem a un sushi bar on van afartar-nos de peix cru uns cambrers vinguts també del sud (portuguesos, argentins, dominicans.... ja te collons la cosa). El mes destacable d'aquell "darrer sopar" no es que vinguessin els romans a emportar-se el Cristo gros, si no la conversa final entre tots analitzant quin ha de ser el futur dels Legends. Jo no ho sé ni vull esbrinar-ho. Només puc dir als que ho vulgueu seguir que us hem deixat el llistó mol alt. Però també que hi ha moltes fórmules que poden ser igual de ben rebudes per no perdre això que aquest equip irreplicable ha aixecat. En Miki va estar un cop mes a un pel d'emocionar-se, els comentaris de tots van oferir el que ens diu el Víctor al seu escrit: un equip te moltes opinions, i totes son vàlides i apreciades! Però no em negareu que aquell sopar no semblava el d'una victòria a celebrar. Molts estàvem tancant una llarga, llarguíssima etapa, i això es palpava a l'ambient i es transmetia per tots els porus d'aquell equip de guerrillers.

El dia 5 seria una nova pallisseta, ara en sentit contrari. Contents en pensar que tornariem a dormir a un llit de persones, això si!. Admiradors un cop mes i amb llum diferent (ara matinera) dels paisatges que separen Svolvaer d'Evenes.... i al final un esmorzar a Narvik, un dinar a Oslo, i un cos molt castigat quan arribariem a Barcelona al vespre del mateix dia després d'haver-nos aixecat a les cinc del matí. El viatge de tornada ens recordaria lo lluny que havíem arribat. I ens ho recordaria en tots els sentits: aquell viatge era una cloenda per a molts de nosaltres d'un període de mes de cinquanta anys. Alguns a l'avió fèiem la cara que fèiem, i no era només pel cansament. Be, el Toni als avions fa por de veure encara que sigui per un comiat de solter...

Agrair de tot cor al Spassic i a l'Aaron aquests mesos d'intens treball. Els somnis no es compleixen si no tens a algú que t'ajuda a fer-ho. Agrair a jugadors com l'Esnaola o el Pulmones que van sortir a defensar la samarreta del Junior en unes condicions físiques deplorables (les mentals deixem-ho córrer). Agrair al Jaan Gaal que vulgues acompanyar-nos sabent que no jugaria ni un minut quan en el passat era el pal de pallar de tot l'equip. Agrair al Charlie que deixés de ser una ombra i es convertís en una llegenda mes integrant-se com si fes dècades que ens coneguéssim. Manifestar als que no hi eren que els vam trobar a faltar... Sabem que alguns ho vau patir de valent.

Legends: paràgraf final després de molts anys de fer-vos cròniques: ho vam aconseguir. Queda el darrer capítol ara ja fora el terreny de joc. El sopar al Qgat amb l'estrena del darrer film d'Aaron Productions tancarà una època en la que ens vam sentir joves novament i en la que vam demostrar-nos a nosaltres mateixos que no era només un tema de futbol. Sou els millors amics que mai he conegut. I he estat molt orgullós de ser al vostre costat. No cal que us recordi que el millor que m'ha passat al Junior, i m'hi han

passat moltes coses, ha estat presumir de ser el Capità del Junior FC Legends. Els grans capitans saben retirar-se a temps. O si no que li ho diguin al Carles Puyol. Jo entregaré el meu braçalet quan sopem junts el proper juny tal com vaig fer amb el número 2 del Millor equip de Veterans del Mon al seu moment. Em quedo amb la immensa felicitat de que em vau seguir al lloc dels meus somnis, vau saltar amb mi al terreny de joc, i vam acomiadar-nos del que mes ens ha agradat a la nostra vida plegats a un marc de compte de fades. Això no us ho podré pagar mai! Per cert: una cosa que vaig aprendre a aquest viatge: “Els vells son per morir-se!” Us asseguro que jo ara ho faré tranquil!

Per darrer cop: Força Junior!!! Força Legends!!!!

L'Ermityanyo

Capità Junior FC Legends